

כפר ערבי ראשון נכנס למועצה אזורית

יהודה אריאל

מוכתר הכפר או מזרעה כמו המודי, שיהיה בקרוב נציג הכפר במועצה האזורית.

את הכסף הזה בחזרה מהבנק, שפתח את סניפו בעיר עכו מחדש, ולקבל הוספה מן הממשלה לביצוע התכנית. זהו הדבר שדרוש לנו בראש וראשונה — אומר המוכתר — כי דור חדש, נוצר שהתחנך לפי רוח המדינה, וכולו להפוך את הכפר לכפר ערבי לתפארת במדינת ישראל. הקונים כבר לא יצליחו בזה, הם לא יבינו אף פעם למה לנו הקדימה.

(הומורסקה)

אנו הולכים לקולנוע

אפיוורה שניה מחיי שוש וגרי

אי לזאת נאלצתי לפנות אל בתי הקולנוע בסביבה ורשמתי לפני רשימה ארוכה של סרטים ששמעם לא שמעתי מעודי. שמחתי להוכיח כי הפרברים עולים על המטרופולין באמביציה של הם ובהתקדמותם האמנותית, ומיד סיגנתי לי את הסרט שנשא חן בעיני ביותר, ברם, סקינותי נעוזה לשמו של שחקן, שנראה מוכר לי משום מה. אמציתי את מוחי אמן היטב, עד שגוי כרתי כי רודולף ולטינו הגו שחקן שהופיע על הבד עוד לפני שגולדתי. הבינותי במה מתבטאת המודרניות של הפרברים ונשתיים בשאט נפש. החלטתי לדחות את החפוש לערב עם ערב נגשתי לביתה של שוש. מנסיון קודם נוכחתי, כי השריקה מסור כנת למדי, כאמצעי קריאה. לכן התחלתי מיילל כחתול — כפי שהוסכם בינינו.

שמעתי את קולה של שוש: "תיכף, אני כבר יורדת". הייתי מאושר מאד כי שמרה לי אמונים ולא הסתלקה עלי עם אחר. ולאות תודה, הכינתי את עצמי לחבקה ולנשקה. אוי, שושה, שוש. כליכך טובה היא. כל כך מתוקה. אני פשוט... אבל רגע, מה אני רואה לנגד עיני! שומו שמים! שוש יורדת בנחת ואחריה משתרך לו... אחיה הקטן והגבדי שבת שלו! איום וגורא!

"ערב טוב גרי, אליזה סרט אנו הולכים הערב?" עדיין לא התנערתי מתדהמתי ורמותי לה על אחיה. אלא שהיא ענתה מניה וביה, בחוסר כל טקט ונמוס: "גם אחי הולך עמנו".

הסמקתי כולי מבושה והאח נעץ בי מבט זועם על כי חפצתי ליטול מניו הנאותו של סרט. אמנם התגברתי על בושתי, וזו, אולם חמתי בערה בלי עד להשיחתי. חפצתי לעזבה ולהסתלק לי כלעומת שבאתי, ברם, חונכי תני על יסודות הנמוס והמנהגים עדיי גיהפפתי ולמדתי, כי אין נוששים בחור

העבודה שלהן ליהודים, קשרו קשרים אמיצים עם הקיבוץ הקרוב, בו למדו עברית על בוריה, ואף שמות עבריים להן; חנה מרים וכרמלה, ושיחיונותן והתנהגותן אי אפשר להכיר את מוצאן.

אבל אין הן היחידות בכפר שהעבירית שגורה בפה. עוד בחורים מספר יודעים עברית וביניהם גם המוכתר הצעיר כמל חמדי שאת אהדתו ליהודים גילה בזמנים הקשים ביותר, על ידי מעשים הראויים לציון. אב הוא לחמשה ילדים, שהגדול ביניהם בן 6,5, לומד בכיתה אחת עם ילדי קיבוץ עברון. כמל חמדי יהיה נציג הכפר במועצה האזורית ומקוה שעל ידי כך יבוא איזה שנוי לכפר כולו. יש לפתור את בעיית המים, שלמרות התעלה העוברת בכפר, היא קשה, כי המים מיועדים בחלקם הגדול לעיר עכו. בימי החמה על המים שים והילדים לשאת את פחי המים מה ישובים הסמוכים. 300 ל"י הוא הסכום שהם שילמו לבנק בראקליים בעכו, במי שך שנים, כדי לאסוף פרוטה לפרוטה להתקנת כביש לתוך הכפר. אמנם היום חשוב יותר לבנות בית-ספר חדש עם כמה כיתות שכל ילדי הכפר יוכלו ללמוד בו. בתוך הכפר, ולא במרחק רב ממנו, בשות. לכן הם מקוים לקבל

אמנון שזיפי

בוקר יום שבת. שעה 0600. התעוררתי לפתע לקול טרטרור של צלצול. לישון שלי. לעולם לא יניח לי לישון במנוחה! זנקתי ממטתי ובלבתי שאיפת נאם רצחנית. אצתי אל עבר החלון, אלא... שנתקלתי במכשיר הטלפון הקיבוצי על הכונית. ואז כהרף עין גוה מתוכי מחשבת הונקם וצץ ועלה במוחי הרעיון הגאוני: עלי לצלצל מיד אל שוש ולהודיע לה, כי הערב אנו הולכים יחדיו לקולנוע!

שוש הרגימה את השפופרת. זעקתי מיד פנימה: "שוש! קרה משהו נפלא. השעון הארוך של השכן עורר בקרבי את הרעיון כי הערב עלינו לבכת יחדיו לקולנוע. זכרי! הערב בשעה 1830! אל תעיזי לכת עם וולתי!".

הנחתי את השפופרת והרגשתי הקל לה פורתא. מהרתי ליטול את עתון השבת והתחלתי בוחן היטב את תכנית סרטי השבוע. עליכם לדעת כי אני איסטניס, בכל טעם מעורב מאד. לכן גורס אני זכור תם של סרטי אמנות, אותם סרטים, שלעולם לא יבושו לגלות את כל האמת, במערומיה ומנהלים קרב מר וקשה עם הצנוניה. אלה, פרסומם גדול, לכן — יעמדו אצלי ראשונה בתור.

שפפשתי בלהיטות והגה הבחנתי בסרט "המאהב". כמעט ששמחתי על המציאה אלא שעניי קלטו הערה קטנה בשולי המודעה: "במקודת הצגת הסרט" ברגע האחרון הצגת הסרט".

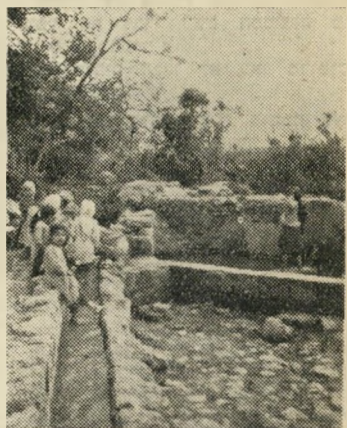
הבינותי כי משרד הפנים סבור שסצינות מסוימות מנוגדות לערכי המורסר. חלפתי להאה, על פני התכנית, עד שנתקלתי ב"פרפר הליל". הופתעתי לראות כי הצנוניה פסחה על סרט זה וכבר החלפתי כי... אולם מיד גזכרתי כי את הסרט הזה ראיתי עוד ביום הראשון להצגתו. שעה ארוכה הפכתי בעתון ולא יכולתי לבור לי כל סרט הגון בעיר.

עד למלחמה. עם פרוץ פעולות האויב עזבו כשלושת רבעי התושבים את הכפר, מפחד היהודים — שהם עצמם היו מנותקים בסביבה זאת מיתר הישוב, — סגורים משלושה עברים: קיבוץ עברון מצפון, המושב השיתופי רגבה מדרום, ושביציון מצד הים. אלה שנשאר במקום, היו ערבים שחיו בשכנות טובה עם הסביבה היהודית, ולא היה להם מה לפחד. עם כיבוש הגליל המערבי הועברו לאותו כפר כל אותם ערבים, שלא נטשו את כפריהם, וביניהם הם רבים מתושבי הכפר בטה בגבול הצפוני. כיום חיים כ-470 נפשי נוצרים ומוסלמים במועצה. בהיות הכפר עני ברקעות המפרנס את רוב תושביו מעבודה שכירה. וכן המצב גם כיום: עובדים בסביבה, בקיבוצים, במושבים, בעכו ובנהריה, בחקלאות ובהורשת וב"כל עבודה".

לפני כמה חודשים נפתח מחדש בית הספר לילדי הכפר. מורה צעיר, בן הכפר, ססיים את לימודיו ערב המלחמה, למד 50 ילדים וילדות המצ"טופפים בחדר קטן. 4 כיתות לומדות בכפיפה אחת, ורב רצון הילדים ללמוד. מפאת חוסר מקום וחוסר בתקציב נשארו עשרות ילדים מחוץ לכתלי בית-הספר. והנה הצצה קלה לתוך חדר לימודים, הדומה יותר לאמורה, מאשר לחדר. 19 ספסלי לימוד צרים ישנים נושנים עומדים בחדר של 30 מטרים מרובעים, המיועדים ל-38 תלמידים. ועליהם יושבים 50 ילדה וילדה. שני החלונות בצד הצפוני של החדר בלי ונוגיות, וכדי לשמור בפני הרוח הצפון גית הקרה, מגיפים את התריסים התי לויים על ציר אחד. בקיר שמול דלת בלי מנעול, שאי אפשר לפתחה אלא למחצה, בגלל קרבת ספסלי הלימוד — וכדי לסגרה, משתמשים באבן המונחת על הרצפה. הקירות והתקרה אמנם סויידו, אבל הטיח נופל. פאר חדר הלימודים הוא הלוח התלוי על הקיר, במעבר הצד בינו ובינו הספסלים, שהש"אירו לתנועת המורה, שאין לו שולחן, ולא ארון. כסא צולע על שלוש רוחי רגליים, מטל בפניה, ומטב לא לשבת עליו. בעד החלונות מציצים ילדים ומקשיבים מבחוץ. אין מקום בעבורם. עליהם לחכות עוד שנה או שנתיים עד שיגיע תורם, או יורחב בית-הספר. בתכנית הלימודים ובמכשירי הלימודים הדלים שבידי הילדים לא חל שינוי ניכר, מאן נפתח בית-ספר זה על ידי מחלקת החנוך של מדינת ישראל. לימוד השפה העברית לא חובה הוא, ובעצם גם אין מורה למקצוע זה. חברת קיבוץ עברון הש"כ, נותנת שיעור אחד או שניים בש"בוע על חשבון רעיון "אחחת עמים" ולא על חשבון מחלקת החינוך.

מיטבו של הכפר במשך שנים רבות היה האנגלי בריגדיר גוראל מקנילה, אשר שכן עד לפני שבועות מספר בבית מגורים מהודר בקרבת הכפר, ששייך להקדש הערבי, ואשר נבנה בזמן שלטון הטורקים בעבור קציני צבא-המשמר. הוא ניהל את הפולטיקה בכפר ונתן עצותיו לכל דורש, בתנאי, שיהיה ערבי מסור לאנגלים. אחרי מלחמת העיר לם הראשונה השתקע כאן, ורק כעת מאחר שהיה קשה לו להסתגל לתנאים החדשים של שלטון חדש, עזב את הארץ והשתקע בקפריסין. בעוד חדשים מספר יתום חווה השכירה, וכנראה שהבנין יעבור לממשלת ישראל. ויש אומרים שיהיה כאן בית נופש לפקדי הממשלה. אכן מקום לא רע. כל הנוחיות במקום ואף בריכת-שחיה קטנה בין עצי ברושים ודקלים עתיקים. יש לציין את שתי האחיות הערביות וחברתם, שהיו משרתות את הקצין האנגלי הוקן, שלמרות התנגדותו של גותן-

אנו עדים לתהליך של הקמת מועצות מקומיות ומועצות כפריות. על ידי משרד הפנים, בכל רחבי הארץ. הקו של הממשלה הוא, כנראה, לתת עצמאות ממשלתית לכל מקום ולכל אזור, שיהיה את עניויו הפנימיים בעצמו. בשבועות האחרונים נודע על כמה כפרים ערבים ברחבי הארץ, שביקשו ממשרד הפנים שלטון עצמי במסגרת מועצה מקומית או מועצה כפרית. בתכנית הממשלה להכניס אף כפרים ערבים למועצות אזוריות, ועל ידי זה לעשות את הצעדים הממשיים הראשונים להרים את קרן הכפר הערבי ולתת לו אפשרויות טובות יותר לפי

כבימי קדם לוקחות בנות הספר את המים מתעלת-המים אייכברייעכו. שם רוחצים את הרגלים ומכסחים את הכביסה. וזה במרחק מה מישושים עם מכונות כביסה אוטומטיות.

תוח, והתאמת רמת חייו לרמת החיים המקובלת בארץ. זה זמן רב מדברים ועושים המנות המועצה אזורית לגליל המערבי, אך בגלל קשיים טכניים — האם להקים מועצה אחת או שתיים במרחב כה גדול — ונודה הביצע עד כה. אך ברור היה כל הזמן שהכפר אל-מועצה, השוכן מזה חית לכביש עכוראש הנקרה, בדרך בואכה נהריה, על גבעה המתנשאת מעט מעל לתעלת המים הידועה אלי כבירייעכו, יכנס למועצה האזורית, ובה יהיה הכפר הערבי הראשון שישתייך למועצה אזורית שכולה מורכבת מהתי ישובת העובדת. בהיותו הכפר הערבי הנפשו בסביבה היהודית השוקקת חיים, ההולכת ונבנית ישוב צפוף.

ככפר אל-מועצה היו כ-400 תושבים

טרופה במוחה נגד:

ריבאטיים | הצטונות
אישיים | כאבי בוקים
גרימים | כאבי ראש

יותר מ-7000 דרופטורים ורופאים מאשרים את פעולתו הסהירה והמצייתת של סוגל

החופה שיוצרת סיוצרת בארץ